

Tropenetter. Han har for lengst lagt vekk dynen, sover i stedet under et laken. Med mye strev fikk han stappet dynen inn i det store, hvite, vaklete skapet i hjørnet av soverommet, et skap han forresten alltid har undret seg over, ikke fordi det på noen måte ser spesielt ut, snarere tvert om: det er helt hvitt og består av helt slette, rektangulære plater, men fordi skapdøren er utrustet med en unormalt kraftig magnet, hvis oppgave, ikke overraskende, er å sørge for at skapdøren ikke skal gli opp når man først har lukket den, en oppgave magneten ikke bare oppfyller på tilstrekkelig vis, men faktisk overdriver ut i det rent upraktiske, idet skapdøren vanskelig glir opp selv når han med betydelige anstrengelser forsøker å nettopp åpne den: han må til med muskelkraft fra hele armen og skulderen, eller, ettersom den en gang gnistrende kraften nå har blitt nokså begrenset, han må faktisk bruke moment, ikke ulikt som i en tautrekkingskonkurranse (kunne ikke det nesten umerkelig langsomme, men stadige og ubønhørlige muskelsvinnet, om han bare hadde vært noe mindre begavet, ha blitt misforstått dithen at det faktisk var magneten som gradvis ble sterkere, snarere enn han svakere? I så fall kunne han jo ha kommet til den konklusjonen at magneten til slutt ville bli så sterk at skapet var å anse som fullstendig forseglet, en skattkiste fylt med dyner og puter, ha ha, tåpelig). Men hvorfor er magneten så sterk? Visst kan spørsmålet besvares ut fra fysiske lover om magneters flukstetthet, men hvorfor skapet ble levert med en slik sterk magnet, funderer han seg aldri ferdig over. De to mulighetene han anser som mest sannsynlige er: 1: en produksjonsfeil eller 2: en spøk, rett og slett, en rampestrek en eller annen fabrikkarbeider i kjedsommelighet bestemte seg for å utføre på et fremtidig, intetanende offer, altså å bytte ut den riktige magneten med en langt sterkere en, lime og skru dette sorte fåret fast i platen som snart skulle bli døren i et skap, og med det påføre det fremtidige skapet et handicap som nå altså truer med å ødelegge det helt, ettersom skapet, for hver gang det åpnes, blir mer og mer vaklete, platene sitter løsere og løsere med all rivingen og slitingen (han hadde til og med en drøm der den ene skapveggen plutselig gav etter, og dynen, som han altså med et voldsomt besvær hadde stappet inn i et av skapets øverste hyller, kom, i syndflodaktig vending, vellende ut av skapet som en rasende foss av hvit tekstil, han kaldsvettet da han våknet), og det hender ofte at han angrer å ikke ha byttet ut magneten mens han ennå hadde ork til det, enn si byttet ut hele skapet med et penere et. Men skapet står der fortsatt, og tross alt finner han en viss spenning i å spekulere i hvor lenge det vil holde i skjøtene, liksom en konkurranse: hvem gir seg først, skapet eller ham? Skapet eller ham? Vi får se til høsten. Så snart sommeren og heten går over og dynen må frem igjen, da får vi se.